

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/156/2019
Identifikačné číslo spisu: 8711203529
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8711203529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Y. R., bývajúcej v U., J. XXX, 2/ H. R., bývajúceho vo R. T. XXX/XX, 3/ A. R., bývajúceho v U., J. XXX, 4/ E. R., bývajúceho v U., J. XXX, 5/ mal. C. R., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v U., J. XXX, zastúpených JUDr. Marekom Radačovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Žriedlová 3, proti žalovaným: 1/ I.C.T. - INTERCONTINENTAL TRANSPORT, spol. s r.o., so sídlom v Poprade, Spišská 3438/9, zastúpenou Mgr. Romanom Birčákom, advokátom so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 97, 2/ KOOPERATIVE poisťovni, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, zastúpenou JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A o náhradu nemajetkovej ujmy s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 9C/45/2011, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. júna 2018 sp. zn. 21Co/137/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ až 5/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovanej 1/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 22. novembra 2016 č. k. 9C/45/2011-321 zviazal žalovaných 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 40.000 €, žalobcovi 2/ sumu 20.000 €, žalobcovi 3/ sumu 20.000 €, žalobcovi 4/ sumu 20.000 € a žalobcovi 5/ sumu 40.000 € s určením, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhému. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Súd priznal žalobcom 1/ až 5/ (ďalej aj „žalobcovia“) náhradu trov konania z prisúdeného nároku v o výške 100 %. Zároveň zviazal žalovaných zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet tohto súdu súdny poplatok v sume 8.400 €.

1.1. Tomuto rozsudku predchádzal medzitýmny rozsudok z 5. februára 2014 č. k. 9C/45/2011-192, ktorým prvostupňový súd okrem iného v treťom výroku uznal nárok žalobcov voči žalovanej 2/ čo do

základu za opodstatnený. Táto časť medzitýmneho rozsudku sa stala právoplatnou 26. apríla 2014, keďže žalovaná 2/ voči medzitýmnemu rozsudku nepodala odvolanie. Prvostupňový súd tak rozhodol „v súlade s ust. § 152 ods. 2 O.s.p. vo vzťahu k žalovanému v 2. rade medzitýmny rozsudkom o základe danosti nároku, za ktorý je nutné spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatneného návrhu (námiетка premlčania, aktívna, pasívna legitimácia, otázka, či má byť náhrada nemajetkovej ujmy likvidovaná z povinného zmluvného poistenia), ktoré súd vo vzťahu k tomuto žalovanému vyriešil tak ako je to uvedené vyššie, že základ uplatneného nároku žalobcov voči nemu je opodstatnený. Po posúdení týchto sporných otázok súd aj z dôvodu hospodárnosti konania nerozhodol priamo o opodstatnenosti samotnej výšky nároku uplatneného žalobcami v tomto konaní, nakoľko na takéto rozhodnutie je potrebné doplniť dokazovanie...”

1.2. Predmetom konania bola náhrada nemajetkovej ujmy. Žalobcovia svoj nárok odôvodňovali tým, že v dôsledku dopravnej nehody dňa 20. marca 2009 došlo k smrti ich otca a manžela, čím došlo k výraznému zásahu do ich práv na súkromie a rodinný život. Poukázali na to, že zodpovednosť vodiča motorového vozidla bola preukázaná v trestnom konaní vedenom na prvostupňovom súde pod sp. zn. 4T/113/2009. Žalovaný 1/ bol prevádzkovateľom motorového vozidla. Povinnosť žalovanej 2/ zdôvodnili s poukazom na § 823 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v spojení s ustanoveniami zák. č. 381/2001 Z.z., keďže v čase dopravnej nehody bolo motorové vozidlo poistené za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovanej 2/.

1.3. Prvostupňový súd konštatoval zásah do osobnostných práv (práva na súkromie a rodinný život), všetkých žalobcov pričom následok tohto zásahu považuje za nereparovateľný. Náhradu ujmy vyjadrenú v peniazoch považoval za dôvodnú, pretože nečakaná smrť predstavuje udalosť mimoriadnu s nenapraviteľným následkom, v prípade ktorej je morálna satisfakcia z hľadiska zadosťučinenia nepostačujúca. Vo vzťahu k výške peňažnej náhrady vychádzal z atribútu primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval aspoň za zmiernenie ujmy žalobcov v prípade, kedy navrátenie do pôvodného stavu neprichádza do úvahy. Priznaná nemajetková ujma v peniazoch nemôže byť nikdy náhradou za život, ale slúži aspoň na minimálne zmiernenie následkov vzniknutej ujmy. V prevyšujúcej časti, v ktorej žiadali žalobcovia 1/ až 5/ úhradu nemajetkovej ujmy súd žalobu zamietol. Sumu, ktorú priznal považoval za primeranú.

2. Na odvolanie žalobcov a žalovanej 2/ Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. júna 2018 sp. zn. 21Co/137/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (s výnimkou výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť súdny poplatok) a vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

2.1. Odvolací súd uviedol, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal (§ 387 ods. 2 CSP).

2.2. Vo vzťahu k námietkam žalovanej 2/ odvolací súd uviedol, že jej námietka o nedostatku jej pasívnej legitimácie neobstojí ani pred odvolacím súdom. Súd prvej inštancie dostatočne svoj záver o jej pasívnej legitimácii ako strany sporu zdôvodnil. Čiastočným a medzitýmny rozsudkom zo dňa 5. februára 2014 súd prvej inštancie už právoplatne rozhodol o opodstatnenosti nároku všetkých žalobcov voči žalovanej 2/. Konštatoval správne, že z poistenia zodpovednosti má poistený právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa ust. § 4 ods. 2 Z. o PZP. Zásah do osobnostných práv žalobcov, v dôsledku ktorého utrpeli psychickú ujmu (nemateriálnu alebo nemajetkovú škodu na zdraví), bol spôsobený prevádzkou motorového vozidla, na ktoré sa vzťahovalo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu u žalovanej 2/. S poukazom na povinnosť krytia poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú tretím osobám motorovými vozidlami a na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-22/12 Haasová bod 39, ďalej odkázal aj na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky [ďalej len „ústavný súd“ (I. ÚS 474/2016, II. ÚS 847/2016, I. ÚS 265/2017), rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/234/2017.

2.3. Vo vzťahu k námietke žalovanej 2/ o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdom vo vzťahu k poskytnutiu náhrady v peňažnej forme uviedol, že s touto nie je možné súhlasiť. Súd prvej inštancie uviedol dôvody, pre ktoré je nutné priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ani o odvolací súd

nemal pochybnosti o tom, že smrť manžela a otca spôsobila vážny zásah do ich súkromného a rodinného života. Smrťou otca a manžela stratili žalobcovia sociálne, morálne, ako aj citové puto vytvorené medzi nimi. Došlo k nenávratnému zničeniu väzieb rodinného života. Následky zásahu nie je možné odstrániť len morálnou satisfakciou, pretože žiadna by nepostačovala na primerané zadosťučinenie a zmiernenie tejto ujmy. V tomto konkrétnom prípade nečakaným úmrtím došlo k závažnému zásahu do ich osobnostných práv, pričom následok zásahu je nezvratný. Pri úmrtí nemôže žiadne zadosťučinenie odčiniť vzniknutú ujmu, ktorá má absolútny charakter. V prípade smrti otca a manžela ide o mimoriadne citlivý zásah do emocionálnej sféry žalobcov, ktorý spolu s ním tvorili plnohodnotnú fungujúcu rodinu. Bez ohľadu na to, že ide o dospelých žalobcov a dvaja synovia už nežili v spoločnej domácnosti s rodičmi.

2.4. Rovnako námietka žalovanej 2/ vo vzťahu k neprimeranej výške priznanej náhrady nebola dôvodná. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo potrebné brať do úvahy hlavne závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Smrť ako absolútna a nenahraditeľná strata predstavuje sama o sebe závažný zásah do práva na ochranu osobnosti, pričom spôsobuje ťažké psychické rozpoloženie a v prípade fungujúcej rodiny má za následok dlhotrvajúcu nemožnosť vyrovnáť sa so stratou blízkeho človeka napriek plynutiu času.

2.5. Súd prvej inštancie rovnako postupoval správne ak v časti spôsobu plnenia žalovaných rozhodol tak, že plnením jedného so žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. V prípade plurality zodpovedných subjektov na náhradu nemajetkovej ujmy, ak poškodený mal i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči zodpovednému subjektu a na totožné plnenie súčasne nárok z iného dôvodu proti poisťovateľovi, nebolo možné uložiť žalovaným povinnosť solidárneho plnenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/499/2002, sp. zn. 25Cdo/2464/2000, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/18/2016, 6Co/239/2017). Jeho postup, ktorým by žalobe nevyhovelo len z tohto dôvodu tvrdiac, že ide o nesprávny procesný postup by bol prehnane formalisticky vykazujúci znaky prehnaného formalizmu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 2/ (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Podľa jej názoru je rozhodovacia prax odvolacieho súdu a ústavného súdu rozdielna čo do riešenia otázky pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v obdobných sporoch, ako aj otázky, či pojem škoda podľa zákona č. 381/2001 Z. z. zahŕňa aj nemajetkovú ujmu pozostalých po obetiach dopravnej nehody. V ďalšom namietala existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou konania a vznikom škody, a to vo vzťahu k žalovanej 2/ v kontexte zákona o PZP. Podľa názoru dovolateľky napadnutý rozsudok tieto otázky rieši nesprávne (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolatelka (tiež) označila na vec sa vzťahujúcu judikatúru ESD, ústavného súdu a odvolacieho súdu.

3.1. Žalovaná 2/ zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napádaného odvolacieho rozhodnutia, čo odôvodnila (iba) tým, že je pravdepodobné, že vec bude predložená na rozhodnutie veľkému senátu NS SR a zabráni sa vykonaniu exekúcie.

4. Žalobcovia vo svojom vyjadrení navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovanej 2/ odmietol. Uviedla, že nie je pravdou, že dovolací súd rozhoduje predložené dovolacie otázky rozdielne, keďže súčasná rozhodovacia prax odvolacieho súdu je ustálená. Poukázala tiež na skutočnosť, že o podstate dovolacích otázok rozhodol prvostupňový súd v medzitýmnom rozsudku z 5. februára 2014, voči ktorému žalovaná 2/ nepodala odvolanie a stal sa právoplatným. Uplatnili si tiež náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaná 1/ vo svojom vyjadrení vyslovila súhlas s dovolacími dôvodmi žalovanej 2/, nesúhlasila ale so zmenou napadnutého odvolacieho rozhodnutia. Navrhla dovolaciemu súdu, aby zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie ako strana sporu podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) dovolateľ, zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) a v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr, či je dovolanie žalovanej 2/ prípustné; dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Z obsahu citovaného zákonného ustanovenia inter alia vyplýva, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná len taká otázka, ktorá bola riešená odvolacím súdom, je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, takáto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie. O takýto prípad v okolnostiach posudzovanej veci nešlo, keďže o žalovanou 2/ v dovolaní nastolených otázkach bolo právoplatne rozhodnuté už medzitýmnym rozsudkom prvostupňového súdu podľa § 152 ods. 2 OSP (teraz § 212 ods. 2 a § 214 ods. 1 CSP).

13.1. Na tomto mieste je potrebné súhlasiť so žalobcami (bod 4), ktorý dovolaniu vyčítajú (aj) to, že položené otázky dovolateľkou (pozri bod 3) boli vyriešené už v medzitýmnom rozsudku prvostupňového súdu (bod 1.1.), ktorým bol právoplatne uznaný nárok žalobcov voči žalovanej 2/ čo do základu za opodstatnený. Iba kvôli poriadku treba dodať, že proti tomuto medzitýmnemu rozsudku žalovaná 2/ nepodala riadny (ani mimoriadny) opravný prostriedok a toto rozhodnutie sa stalo záväzným tak pre ďalší postup prvostupňového i odvolacieho súdu a v neposlednom rade aj pre najvyšší súd v tomto dovolacom konaní. Inak povedané predmetom tohto dovolacieho konania je právoplatné rozhodnutie

odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom a nie právoplatný medzitémny rozsudok prvostupňového súdu o základe uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Dovolacie dôvody môžu smerovať len k vadám, ktoré sa vytýkajú a prípadne vznikli v tej časti konania, kde súd rozhodoval o výške náhrady nemajetkovej ujmy a úspešne nemožno uplatňovať také dovolacie dôvody, ktoré sa týkajú väd vzniknutých v konaní, ktorého výsledkom bol právoplatný medzitémny rozsudok. Ide o tzv. vecný rámec dovolacieho konania, tento vymedzuje dovolací prieskum len na konanie a rozhodovanie v danej veci, nemožno ho vzťahovať na iné súdne konania (v danom prípade na konanie o základe nároku) a v nich vydané rozhodnutia.

13.2. Najvyšší súd v podobných súvislostiach posudzujúci medzitémny rozsudok už v uznesení z 10. júla 2014 sp. zn. 5Cdo/160/2014 judikoval, že „Občiansky súdny poriadok vo svojom ustanovení § 152 ods. 2 O.s.p. (teraz § 212 ods. 2 a § 214 ods. 1 CSP, pozn.) umožňuje súdu v osobitných prípadoch rozhodnúť tzv. medzitémnym rozsudkom. Medzitémnym rozsudkom sa rozhoduje o tom, či je základ nároku daný, dôvodný resp. opodstatnený. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku s výnimkou samotnej výšky nároku (R V/1968). Následne po právoplatnosti medzitémneho rozsudku súd konečným rozsudkom rozhodne už len o výške uplatneného nároku, pričom v tomto konaní súd už nemôže posudzovať otázky, ktoré sa týkajú samotného základu nároku z dôvodu prekážky *res iudicatae* ... Uvedené platí práve v prejednávacom prípade, keď súd pri rozhodovaní v spore o náhradu škody rozhodol medzitémnym rozsudkom o tom, že nárok na náhradu škody je daný. V tomto rozhodnutí posúdil všetky podmienky vzniku zodpovednostného vzťahu medzi účastníkmi t.j. že došlo k zavinenému porušeniu povinnosti žalovaným v dôsledku, ktorého žalobcovi vznikla škoda a tento nárok nebol premlčaný. V tejto časti konania mali účastníci možnosť využiť všetky svoje procesné práva dané im ustanoveniami občianskeho súdneho poriadku t.j. mali možnosť namietať proti rozhodnutiam prostredníctvom riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (čo žalovaný aj urobil). Rozhodnutie okresného súdu tak nadobudlo formálnu právoplatnosť (§ 159 ods. 1 O.s.p.) a stalo sa pre účastníkov konania i súd v danej veci záväzným a nezmeniteľným (§ 159 ods. 2 O.s.p.), teda materiálne právoplatným (§ 159 ods. 3 O.s.p.). Prejavom materiálnej právoplatnosti rozsudku je práve prekážka „*res iudicatae*“, - ak súd vec raz rozhodol, nemôže o nej znovu konať a rozhodovať. Ide o základný princíp právneho štátu, ktorým je zabezpečená právna istota účastníkov konania poskytujúca ochranu v konaní preukázaným (zisteným) právam. Tento ochranný účinok právoplatnosti sa prejavuje v tom, že úspešný žalobca je právoplatným rozhodnutím chránený pred novou žalobou vznesenou žalovaným, ktorou by bol popieraný jeho súdom určený nárok, a naopak neúspešný účastník je chránený proti úspešnému, a to predovšetkým vtedy, ak by tento opätovne podal žalobu o rovnakom plnení (*ne bis in idem*) . Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že nie je súčasťou práva na spravodlivý proces, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04)".

13.3. Vyššie citovaný právny názor najvyššieho súdu o medzitémnom rozsudku, jeho právoplatnosti a záväznosti platí aj za účinnosti Civilného sporového poriadku (§ 212 ods. 2, § 214 ods. 1, § 226, § 227 ods. 1 a § 228 ods. 1 CSP). Na veci nič nemení ani to, že vo veci sp. zn. 5Cdo/160/214 základom nároku bola náhrada škody a v teraz posudzovanej veci základom nároku je nemajetková ujma.

13.4. Najvyšší súd uzaviera, že pokiaľ by napriek vyššie uvedenému podrobil dovolaciemu prieskumu otázky nastolené žalovanou 2/ v dovolaní (bod 3), potom by žiadne medzitémne súdne rozhodnutie nebolo konečné a bolo by ho možné v rozpore s prekážkou *res iudicatae* napriek jeho právoplatnosti opätovne preskúmať v následnom konaní o výške uplatneného nároku. Tým by ustanovenie § 152 ods.2 OSP resp. § 212 ods. 2 a § 214 ods. 1 CSP úplne stratilo zmysel a tzv. medzitémne rozhodnutie by nesmerovalo k zabezpečeniu hospodárnosti súdneho konania a k odstráneniu právnej neistoty vo vzťahoch účastníkov, ale naopak by popieralo základné procesné zásady (čl. 2, čl. 16 ods. 1 a čl. 17 základných princípov CSP).

13.5. Na základe uvedeného dovolací súd sa nemohol zaoberať námietkami dovolateľky vzťahujúcimi sa ku konaniu a medzitémnomu rozhodnutiu (voči ktorému navyše dovolateľka ani nepodala riadny, či mimoriadny opravný prostriedok), ktoré z hľadiska vecného rámca nemohli byť predmetom dovolacieho prieskumu v tomto dovolacom konaní.

14. Z uvedených dôvodov najvyšší súd konštatuje, že od vyriešenia v dovolaní nastolených právnych otázok (bod 3) napádané odvolacie rozhodnutie už nezáviselo. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej 2/ nie je podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP prípustné.

15. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.